

забиятъ своя ножъ въ гърдитъ на душманинътъ. Обща цѣль за момента смѣта Ботйовъ че съществува между всички — излъкуването на „босфорската болестъ“, затова, съ малка една концесия да не отвърне отъ себе си частъ отъ независимцитѣ — че „Знаме“ ще служи на същата идея, на която служила и Независимостъ — безъ да казва още сега гдѣ ще се различава Знамето отъ послѣдната, поетътъ протѣга ржка на различнитѣ партии. Но изглежда, че самъ редакторътъ се е съмнявалъ въ успѣха на своята „дипломация“. Познато му било бикоглавството на хомеопатитѣ и игиениститѣ, които по-скоро отъ главитѣ си биха се отказали, отколкото отъ своитѣ заблуждения, затова бърза и да се уговори, че ако не бжде чута думата му, поетътъ ще отиде при „невиннитѣ“ и ще окржи олтаря на своя собственъ богъ, когото никога не е напускалъ.

За нещастие, това прѣдчувствие на Ботйова се сбъднало твърдѣ рано.

Не се минаватъ петъ дни отъ появата на първия брой, хомеопатитѣ захванали да крѣкатъ като жаби: старата система, старата система, викали тие: старата система ще спаси народа. Засѣгнатъ въ най-чувствителната струна на своето съзнание, изпрѣченъ прѣдъ явни врагове, които въ първия день отъ сътворението на свѣта трѣбваше да приематъ „помирението“, Ботйовъ се вижда принуденъ да направи втора анализа на положението, като хвърля слѣднето тежко, но справедливо обвинение на своитѣ противници: „... Петрушанския херой (разбирай Хаджи Димитъръ, р.) загина съ слава и отворени очи; останалитѣ негови другари наведоха глава и уловиха се за мотиката; а оние пламенни и щедри патристи, които се приготвяваха за министерски портофели и които бѣха готови да пожертвуватъ даже една частъ отъ грѣховетѣ си за България... скриха се въ своитѣ миши дупки и не пропуснаха